

Arrest

nr. 200 034 van 21 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. QUESTIAUX *loco* advocaat M. DE BUISSERET en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Uw naam is B. K. R.. U bent geboren op 12 januari 1968 in Chicago en u bezit de nationaliteit van de Verenigde Staten van Amerika. Uw beide ouders zijn overleden. U heeft een halfzus en een stiefbroer. Doorheen uw jeugd woonde u in de staten California, Virginia, West-Virginia, Kentucky, Mississippi en Tennessee. Van 1985 tot 1987 woonde u met uw vader in Spanje. Van 1987 tot 2003 woonde u vervolgens opnieuw in de VS. In 2003 trok u naar Afrika in het kader van missioneringswerk. Daar verbleef u in Zimbabwe, Zambia, Congo, Benin, Togo, Zuid-Afrika, Mozambique, Botswana, Marokko en Senegal. In 2017 keerde u terug naar de VS. U verbleef in Chicago, Arkansas en verschillende plaatsen. Recent verliet u de VS om terug te keren naar Afrika via Jamaica en België. In

Brussel werd u echter tegengehouden omdat u een vals paspoort gebruikte. Vervolgens vroeg u in België asiel aan omdat u een vrees voor vervolging zou hebben ten aanzien van de VS.

Doorheen uw leven heeft u verscheidene valse identiteiten aangenomen en onder die identiteiten documenten verkregen. Zo reisde u tijdens uw verblijf in Afrika onder de naam W. C.. Dit omdat u wegens achterstallige alimentatiebetalingen de VS niet mocht verlaten. Bij terugkeer naar de VS slaagde u er niet in het paspoort onder die naam te vernieuwen. Zodoende nam u een andere identiteit aan: R. S.. Met een paspoort op deze naam kwam u aan in België.

In de VS heeft u drie kinderen uit twee relaties: V. S., B. R. en K. R.. U heeft ook twee kinderen uit een relatie in Zimbabwe: Z. en R.. U bent momenteel in een relatie met B. N., eveneens van Zimbabwe, en u kreeg met haar twee kinderen: E. en I.. Gezien u in Zimbabwe verbleef onder de naam W. C., hebt u uw kinderen daar ook onder die naam erkend. Uw laatste vier kinderen gaf u niet aan bij de Amerikaanse ambassade en zij hebben dus niet de nationaliteit van de VS.

Eind jaren '80 en doorheen de jaren '90 was u geaffilieerd bij een bende, "the black gangster disciples". Rond 2000 wilde u daar echter mee stoppen. U was op de hoogte van belangrijke informatie, en om te vermijden dat die informatie zijn weg zou vinden naar de autoriteiten, besloot men u te vermoorden. In 2000 en 2002 vonden pogingen plaats om u te vermoorden. Deze bende zou u nog steeds willen uitschakelen en zij zouden nog enkele keren uw moeder en uw tante benaderd hebben, waarbij ze zeiden dat ze u zouden doden moesten ze u vinden.

Doorheen de jaren bent u enkele keren veroordeeld voor vervalsing van kredietkaarten e.d. en voor drugsbezit. De langste gevangenisstraf die u uitzat was elf maand. In 2002 werd u aangeklaagd in een nieuwe zaak van vervalsing. Deze misdaad zou u echter niet hebben gepleegd en u verbleef op dat moment trouwens in Jamaica. Desondanks kloeg men u aan. U vermoedt vanwege uw huidskleur en vanwege uw verleden. U verliet de VS voordat deze zaak naar het gerecht ging.

In geval van terugkeer vreest u te worden vermoord door de bende waaraan u vroeger was geaffilieerd. Verder vreest u ook wapengeweld en bendegeweld in het algemeen, en u vreest eveneens te worden gedood door de politie, gezien disproportioneel veel Afro-Amerikanen worden omgebracht door de politie. Vooral vreest u echter dat u, in geval van veroordeling en opsluiting, gedwongen aan het werk zal worden gezet, en zo in feite in slavernij zou belanden.

Ter ondersteuning van uw relaas legt u de volgende documenten voor: uw oude paspoort, het 13e amendement op de grondwet van de VS, de slavernij conventie van Genève van 1926 en supplementaire conventie van 1956, een reeks artikels die gedwongen arbeid in het gevangenisstelsel vergelijken met slavernij, artikels over de omstandigheden in gevangenis in de VS, een reeks artikels over het disproportioneel aantal Afro-Amerikanen dat omkomt in politiegeweld, een kaart van de slavenhandel doorheen de geschiedenis en Bijbelteksten die u in verband brengt met slavernij.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt, en wel omwille van de volgende redenen:

Vooreerst dient gezegd dat, wanneer u in het algemeen spreekt over het bovenmatige risico dat u als Afro-Amerikaan loopt om te worden gedood in bendegeweld, straatgeweld of politiegeweld (zie gehoorverslag CGVS dd. 17/01/2018, p. 5, 10, 11, 12), u een algemene situatie aanklaagt. Het CGVS betwist op zich niet dat disproportioneel veel Afro-Amerikanen omkomen in wapengeweld. Het is echter niet dienstig te stellen dat u enkel en alleen door zich op het grondgebied van de VS te bevinden als Afro-Amerikaan, een dermate groot risico loopt te worden gedood dat men kan spreken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van Vluchtelingenconventie.

Dan wordt nu de concrete vrees besproken die u aanhaalt ten aanzien van de bende black gangster disciples. Ten eerste moet gewezen worden op de lokale aard van dit probleem. U had problemen met deze bende toen u in Chicago woonde (zie CGVS, p. 4, 5, 7). U stelt dat de bende ook in andere plaatsen bestaat en dat ze deel uitmaakt van een nog grotere koepel die in heel de VS opereert (zie CGVS, p. 7, 11). Dat betekent echter absoluut niet dat dat netwerk zou worden ingezet

om u te zoeken en bovendien moet men in gedachten houden dat een dergelijke bende, zelfs een met zoveel vertakkingen, niet de mogelijkheden heeft om iemand op te sporen zoals de autoriteiten dat kunnen. U beweert dat de bende ook contacten heeft bij de politie (zie CGVS, p. 12). Dat is en naakte bewering en bovendien betekent dat niet zonder meer dat daarmee de capaciteiten van de politie tot hun beschikking staan. Redelijkerwijs moet men concluderen dat u, indien u een vrees koestert voor de bende in uw vroegere woonplaats, u naar elders in de VS kan verhuizen en dat het dan voor de bende praktisch gezien niet mogelijk is u te lokaliseren.

Ten tweede kan u niet overtuigen dat bescherming niet voorhanden is. U stelt dat de politie de middelen niet heeft om bescherming te bieden en dat ze geweld binnen de Afro-Amerikaanse gemeenschap normaal vinden en dus niet degelijk aanpakken (zie CGVS, p. 6, 7, 11, 12). Dit zijn echter algemene beweringen. Concreet moet men vaststellen dat u nooit met de informatie waarover u beschikt naar de politie stapte (zie CGVS, p. 6-7, 11, 12) en dus nooit hulp heeft gezocht voor het eigenlijke probleem dat u had. Het is daardoor niet dienstig zonder meer te stellen dat ze u niet zouden helpen. Verder verklaarde u dat het politieonderzoek naar de moordpogingen tegen u geen resultaat opleverde (zie CGVS, p. 12). Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat de politie niet de intentie had u te beschermen en uw belagers te vatten. Het hoeft immers geen betoog dat het regelmatig voorkomt dat er te weinig elementen voorhanden zijn voor de politie om een zaak op te lossen. In dit geval kon u zelf niet meer geven dan een beschrijving van de daders en zeggen dat ze waarschijnlijk bij de black gangster disciples hoorden (zie CGVS, p. 12). Het is hierbij belangrijk aan te stippen dat u, zoals hierboven reeds gesteld, naliet het motief voor de moordpoging, namelijk de informatie waarover u beschikt, voor de politie toe te lichten. Uw eigen medewerking met de veiligheidsdiensten was dus zeer beperkt. Men mag uiteraard verwachten dat iemand die de bescherming van de autoriteiten zoekt, zijn volledige medewerking verleent.

Ten slotte dient uw vrees voor slavernij besproken te worden. Concreet vreest u te worden veroordeeld voor de beschuldiging van 2002 voor fraude en voor uw recente gebruik van een vals paspoort (zie CGVS, p. 5, 10, 11). U zou veroordeeld kunnen worden tot een gevangenisstraf en in dat kader gedwongen worden arbeid te verrichten (zie CGVS, p. 5, 9, 10).

Ten eerste moet gezegd dat dergelijke arbeid niet als slavernij of dwangarbeid kan worden beschouwd. De relevante internationale verdragen (zie de bijlagen in de blauwe map) laten immers expliciet ruimte voor gedwongen arbeid na een veroordeling. Zo stelt het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 4, §3, a in het kader van het verbod van slavernij en dwangarbeid, dat werk dat gewoonlijk wordt vereist van een gedetineerde niet als "dwangarbeid of verplichte arbeid" in de zin van dat artikel wordt beschouwd. In het internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten artikel 8, §3, b wordt gesteld dat het verbod op dwangarbeid niet zodanig mag worden uitgelegd dat het dwangarbeid op grond van een door de bevoegde rechter uitgesproken veroordeling uitsluit. Artikel 8, §3, c stelt dat arbeid of diensten die gewoonlijk worden verlangd van iemand die wordt gevangen gehouden uit hoofde van een wettig bevel van een rechtbank niet als dwangarbeid of verplichte arbeid in de zin van dat lid worden beschouwd. De Conventie betreffende Dwangarbeid van 1930 stelt dat werk of diensten die van een persoon worden geëist als gevolg van een veroordeling door een rechtbank, op voorwaarde dat het wordt uitgevoerd onder controle van een openbare autoriteit en dat de personen niet worden verhuurd aan of ter beschikking gesteld van private individuen, bedrijven of verenigingen, niet vallen onder de term dwangarbeid of verplichte arbeid.

Ten tweede is er geen reden te veronderstellen dat u onterecht zou veroordeeld worden. De zaak van 2002 is nog niet voor het gerecht verschenen. U zal dus nog de kans krijgen zich te verdedigen en aan te tonen dat u niet schuldig bent aan die bewuste fraude (zie CGVS, p. 8). Daarnaast is er de mogelijkheid dat u zal worden veroordeeld voor paspoortfraude, maar dit is een feit waar u inderdaad schuldig aan bent (zie CGVS, p. 5, 10, 11). Internationale bescherming kan uiteraard niet dienen om aan gegronde gerechtelijke vervolging te ontkomen.

Ten derde kan niet worden gesteld dat de arbeid waartoe u in geval van een veroordeling eventueel zou worden gedwongen een discriminatoir karakter heeft. Dergelijke arbeid heeft immers een wettelijke basis, gezien het 13e amendement op de grondwet dat slavernij verbiedt expliciet een uitzondering maakt voor gedwongen arbeid als straf voor een misdaad waarvoor de persoon in kwestie werd veroordeeld (zie 13th amendment in de groene map).

Hiermee wordt geen bepaalde groep gevisieerd. Bovendien ratificeerde de VS de Conventie betreffende de Afschaffing van Dwangarbeid van 1957. In artikel 1, e van die conventie verbinden de ondertekenende partijen zich ertoe geen dwangarbeid of verplichte arbeid te gebruiken als middel voor

raciale, sociale, nationale of religieuze discriminatie. Ook verklaarde u dat de mogelijkheid van gedwongen arbeid voor heel de gevangenispopulatie bestaat, en dat u dus in die zin niet specifiek wordt geviseerd (zie CGVS, p. 11).

Samenvattend dient dus gesteld dat de arbeid waartoe u eventueel zou kunnen worden gedwongen in geval van een mogelijke veroordeling niet kan worden gezien als vervolging in de zin van de Conventie van Genève gezien de afwezigheid van een nexus met uw etnie, religie, nationaliteit, uw behoren tot een bepaalde sociale groep of uw politieke opinie. Evenmin komt u in aanmerking voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet gezien de relevante internationale verdragen expliciet ruimte laten voor gedwongen arbeid ten gevolge van een veroordeling door een rechtbank en u dus niet aantoont dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op ernstige schade in die zin.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd. Aangezien u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw oude paspoort toont uw echte identiteit aan, die door het CGVS niet in vraag wordt gesteld. De tekst van het 13e amendement op de grondwet van de VS werd hierboven reeds besproken. De conventies van 1926 en 1956 handelen over de afschaffing van slavernij. De term slavernij is hier echter niet van toepassing zoals hierboven werd aangetoond. Gedwongen arbeid in het gevangenisstelsel werd hierboven besproken. De artikels die u dienaangaande voorlegde kunnen niets verder bijdragen. De artikels over omstandigheden in Amerikaanse gevangenisstraffen kunnen evenzeer weinig bijbrengen. Momenteel is er immers nog geen sprake van een veroordeling dus is er nog zeker geen sprake van een bepaalde gevangenis waar u zou worden ondergebracht. Uw bedenkingen bij de mogelijke omstandigheden van uw eventuele detentie zijn puur hypothetische speculatie. Bovendien ratificeerde de VS de Conventie tegen Foltering en andere wrede, onmenselijke en ontterende behandeling of bestraffing van 1987. Een ander artikel handelt over het disproportioneel aantal Afro-Amerikanen dat omkomt in politiegeweld, een kwestie die hierboven reeds werd besproken. De kaart van de slavenhandel doorheen de geschiedenis is niet relevant voor uw huidige asielaanvraag. De Bijbelteksten die u voorlegde hebben geen wettelijke impact.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 3 van het EVRM, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, het Protocol van de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, de artikelen 52 en 48/4 *juncto* 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 4, punt 3 van de Richtlijn 2004/83/EC betreffende de minimumnormen voor de verlening van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, van de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift nog volgende stukken:

Krantenartikel, '11 members of Gangster Disciples charged in federal indictment', 30 juni 2017, artikel 'Prison-industrial complex', uittreksel van een artikel 'De l'esclavage au travail force dans les prisons: apports d'Angela Davis, krantenartikel 'BP Hires Prison Labor to Clean Up Spill While Coastal Residents Struggle, 21 juli 2010, krantenartikel 'Matori Farms: Abusive conditions at a key wal-Mart Supplier', 24 juni 2011 en Rapport 'Drugs and Crime Gang Profile', februari 2003.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij in geval van terugkeer vreest te worden vermoord door de bende waaraan hij vroeger was geaffilieerd, hij vreest ook wapengeweld en bendegeweld in het algemeen, alsook te worden gedood door de politie, gezien het disproportioneel geweld dat zij gebruikt tegen Afro-Amerikanen; ten slotte en vooral vreest verzoeker dat hij, in geval van veroordeling en opsluiting, gedwongen aan het werk zal worden gezet en aldus in slavernij zou belanden.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.2.2. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat hij bij terugkeer naar zijn land voor herkomst vervolging vreest omwille van het feit dat hij Afro-Amerikaan is, dat hij in de gevangenis aan slavernij zal worden onderworpen en dat de bende waarmee hij geaffilieerd was hem zal trachten te vermoorden omdat hij over belangrijke informatie beschikt.

2.3.2.3. Voor wat betreft verzoekers vrees voor de "Black Gangster Disciples" kan worden vastgesteld dat deze problemen zich louter op lokaal vlak situeren. Verzoeker verklaarde immers dat hij problemen met voornoemde bende heeft ondervonden toen hij in Chicago woonde. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat de bende actief is in heel de VS en hij derhalve niet naar een andere plaats kan verhuizen om hen te ontlopen. Terecht wordt in de bestreden beslissing gesteld dat dit niet impliceert dat er een netwerk zou worden ingezet om verzoeker te zoeken en dat een dergelijke bende zelfs niet de mogelijkheden heeft om iemand op te sporen zoals de autoriteiten dat kunnen. Verzoeker weerlegt dit motief niet en beperkt zijn verweer tot te stellen dat het administratief dossier geen informatie bevat over macht en netwerken van de bendes in de VS. Zelf brengt verzoeker evenwel geen informatie bij die dit motief kan ontkrachten.

Waar verzoeker nog stelt dat hij geen bescherming bij de politie kan inroepen omdat deze het geweld binnen de Afro-Amerikaanse gemeenschap normaal vinden en bijgevolg niet ernstig aanpakken beperkt

verzoeker zich tot algemene beweringen. Dat de bende contacten heeft bij de politie ten slotte is ook een loutere bewering die verzoeker verder niet ondersteunt met concrete informatie.

Voorts stelt de bestreden beslissing terecht: *“Concreet moet men vaststellen dat u nooit met de informatie waarover u beschikt naar de politie stapte (zie CGVS, p. 6-7, 11, 12) en dus nooit hulp heeft gezocht voor het eigenlijke probleem dat u had. Het is daardoor niet dienstig zonder meer te stellen dat ze u niet zouden helpen. Verder verklaarde u dat het politieonderzoek naar de moordpogingen tegen u geen resultaat opleverde (zie CGVS, p. 12). Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat de politie niet de intentie had u te beschermen en uw belagers te vatten. Het hoeft immers geen betoog dat het regelmatig voorkomt dat er te weinig elementen voorhanden zijn voor de politie om een zaak op te lossen. In dit geval kon u zelf niet meer geven dan een beschrijving van de daders en zeggen dat ze waarschijnlijk bij de black gangster disciples hoorden (zie CGVS, p. 12). Het is hierbij belangrijk aan te stippen dat u, zoals hierboven reeds gesteld, naliel het motief voor de moordpoging, namelijk de informatie waarover u beschikt, voor de politie toe te lichten. Uw eigen medewerking met de veiligheidsdiensten was dus zeer beperkt. Men mag uiteraard verwachten dat iemand die de bescherming van de autoriteiten zoekt, zijn volledige medewerking verleent.”*

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat hij niet naar de politie is gestapt met de informatie waarover hij beschikte omdat hij wist dat de politie hem niet kon beschermen; dat hij al naar de politie was geweest voor verschillende moordpogingen doch dat het onderzoek hierrond geen resultaten opleverde waardoor hij niet langer vertrouwen heeft in de politie en dat hij de VS vervolgens verlaten heeft omdat hij zich bewust was dat hij daar niet beschermd was.

Verzoeker beperkt zijn verweer tot het louter herhalen, ontkennen en/of minimaliseren van de vaststellingen uit de bestreden beslissing hetgeen niet afdoende is om de motieven te weerleggen of te verklaren. Ten overvloede kan worden vastgesteld dat de feiten met de *“Black Gangster Disciples”* teruggaan tot het jaar 2000, verzoeker in 2017 terugkeerde naar de VS en er op verschillende plaatsen, waaronder Chicago, probleemloos verbleef.

Verzoeker verklaart ten slotte dat hij vreest veroordeeld te worden voor de beschuldiging van fraude in 2002 en voor het recente gebruik van een vals paspoort. Indien hij zou veroordeeld worden tot een gevangenisstraf, zo stelt verzoeker, dan zal hij in dat kader gedwongen worden arbeid te verrichten. Verzoeker vreest dat hij in onwaardige en onmenselijke omstandigheden in de gevangenissen zal worden tewerkgesteld. Verzoeker citeert uit en verwijst naar allerlei rapporten om de onmenselijke werkomstandigheden in de Amerikaanse gevangenissen aan te tonen. De onmenselijke werkomstandigheden in de gevangenissen maken volgens verzoeker een schending uit van artikel 3 van het EVRM.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar hij in de bestreden beslissing vooreerst stelt dat er geen reden is om te aan te nemen dat verzoeker onterecht zou veroordeeld worden aangezien de fraudezaak van 2002 nog niet voor de rechtbank is gekomen en verzoeker bijgevolg nog alle kansen heeft om zich te verdedigen en aan te tonen dat hij niet schuldig is aan de bewuste fraude. Hoe dan ook, de paspoortfraude waar verzoeker zich schuldig heeft aan gemaakt is een misdrijf van gemeenrecht waarvoor verzoeker zal veroordeeld worden; *in casu* kan internationale bescherming uiteraard niet dienen om aan gegronde gerechtelijke vervolging te ontkomen.

Voor wat betreft de dwangarbeid in de gevangenissen stelt de bestreden beslissing voorts terecht dat gedwongen arbeid na een veroordeling niet als slavernij of dwangarbeid kan worden beschouwd. De beslissing verwijst hiervoor naar enkele relevante verdragen, toegevoegd aan het administratief dossier, die uitdrukkelijk ruimte voor gedwongen arbeid na een veroordeling voorzien. De bestreden beslissing citeert aldus: *“(…) In het internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten artikel 8, §3, b wordt gesteld dat het verbod op dwangarbeid niet zodanig mag worden uitgelegd dat het dwangarbeid op grond van een door de bevoegde rechter uitgesproken veroordeling uitsluit. Artikel 8, §3, c stelt dat arbeid of diensten die gewoonlijk worden verlangd van iemand die wordt gevangen gehouden uit hoofde van een wettig bevel van een rechtbank niet als dwangarbeid of verplichte arbeid in de zin van dat lid worden beschouwd. De Conventie betreffende Dwangarbeid van 1930 stelt dat werk of diensten die van een persoon worden geëist als gevolg van een veroordeling door een rechtbank, op voorwaarde dat het wordt uitgevoerd onder controle van een openbare autoriteit en dat de personen niet worden verhuurd aan of ter beschikking gesteld van private individuen, bedrijven of verenigingen, niet vallen onder de term dwangarbeid of verplichte arbeid.”*

Bovendien toont verzoeker niet aan dat de arbeid waartoe verzoeker in geval van een veroordeling een discriminatoir karakter heeft. De bestreden beslissing stelt over gedwongen arbeid na een veroordeling:

“Dergelijke arbeid heeft immers een wettelijke basis, gezien het 13e amendement op de grondwet dat slavernij verbiedt expliciet een uitzondering maakt voor gedwongen arbeid als straf voor een misdaad waarvoor de persoon in kwestie werd veroordeeld (zie 13th amendment in de groene map). Hiermee wordt geen bepaalde groep geïsoleerd. Bovendien ratificeerde de VS de Conventie betreffende de Afschaffing van Dwangarbeid van 1957. In artikel 1, e van die conventie verbinden de ondertekenende partijen zich ertoe geen dwangarbeid of verplichte arbeid te gebruiken als middel voor raciale, sociale, nationale of religieuze discriminatie. Ook verklaarde u dat de mogelijkheid van gedwongen arbeid voor heel de gevangenispopulatie bestaat, en dat u dus in die zin niet specifiek wordt geïsoleerd (zie CGVS, p. 11).”

Uit hetgeen voorafgaat blijkt niet dat de arbeid waartoe verzoeker zou kunnen worden gedwongen in geval van een mogelijke veroordeling kan worden gelijkgesteld worden met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker toont immers niet aan dat hij tot dwangarbeid zal worden gedwongen omwille van zijn etnie, religie, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker komt evenmin in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangezien de relevante internationale verdragen (zie *supra*) uitdrukkelijk ruimte laten voor gedwongen arbeid ten gevolge van een veroordeling door een rechtbank. Verzoeker toont dienaangaande niet aan dat er in zijn hoofde sprake is van een reëel risico op ernstige schade in die zin. Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient erop gewezen dat de Raad in het kader van zijn bevoegdheid, bepaald in artikel 39/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980, geen uitspraak doet over een terugleidingsmaatregel en aldus niet vermogt artikel 3 van het EVRM rechtstreeks te toetsen (zie R.v.St., nr. 173.134, 3 juli 2007). De Raad onderzoekt enkel het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst, *in casu* in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980. Verzoeker brengt geen andere elementen aan waaruit een terugkeer naar de VS een schending van artikel 48/4, § 2 zou impliceren.

De aan het verzoekschrift toegevoegde stukken met betrekking tot de “*Black Gangster Disciples*” (stukken 2 en 7) en de situatie in de gevangenissen (stukken 3 t.e.m. 6) doen geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER